

Udskriftsdato: 19. december 2025

KEN nr 9233 af 15/04/2000 (Gældende)

Ankestyrelsens principafgørelse A-16-00 om kontanthjælp - invalidesum - formue - erhvervsevnetabserstatning - pensionsforsikring

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 200609-99

Ankestyrelsens principafgørelse A-16-00 om kontanthjælp - invalidesum - formue - erhvervsevnetabserstatning - pensionsforsikring

Resume:

Der kunne ved beregningen af ansøgers ret til kontanthjælp ikke ses bort fra en invalidesum, udbetalt som erhvervsevnetabserstatning i henhold til en aftale om pensionsforsikring.

Begrundelsen var, at lovbestemmelsen og bekendtgørelsen måtte anses for udtømmende at opregne de tilfælde, hvor der ved beregning af kontanthjælp kunne ses bort fra formue i form af erstatning for tab af erhvervsevne.

Love:

Lov om aktiv socialpolitik - lovebekendtgørelse nr. 707 af 29. september 1998 - § 14, stk. 3

Sagsfremstilling:

Ansøger fik i februar 1999 meddelelse om, at hun ville få udbetalt en invalidesum på i alt 240.000 kr. via sin pensionskasse, svarende til nedsættelse af erhvervsevnen med 50%.

Kommunen meddelte herefter ansøger, at hendes kontanthjælp ville blive bragt til ophør på grund af den udbetalte invalidesum. Invalidesummen blev af socialcentret sidestillet med formue, hvorfor ansøger skulle leve af det udbetalte beløb fremover, bortset fra 10.000 kr., der var den formue, man har ret til at have som kontanthjælpsmodtager. Kommunen havde beregnet, at ansøger skulle leve af den udbetalte invalidesum frem til den 21. juni 2001, hvorefter hun igen ville være berettiget til kontanthjælp.

Nævnet tiltrådte kommunens afgørelse om betydningen af, at ansøger havde fået udbetalt 240.000 kr. i invalidesum i forhold til hendes fremtidige berettigelse til kontanthjælp.

Nævnet fandt det i overensstemmelse med aktivlovens § 14, stk. 1, at kommunen på grund af den udbetalte invalidesum havde bragt ansøgers kontanthjælp til ophør.

Nævnet fandt ikke grundlag for at forkorte den periode, som kommunen havde beregnet invalidesummen til at skulle dække ansøgers økonomiske behov.

Nævnet lagde vægt på, at kommunen havde foretaget sin beregning med udgangspunkt i ansøgers hidtidige bruttokontanthjælp, hvorfor hun fremover ville have et større beløb til rådighed pr. måned, end hun havde haft, mens hun modtog kontanthjælp.

I klagen til Ankestyrelsen blev det bl.a. anført, at ansøger hele tiden havde været indstillet på at skulle leve af den udbetalte invalidesum, men at hun ikke havde regnet med at skulle leve for pengene i lige så lang tid, som kommunen havde beregnet. Ansøger fandt det urimeligt, at hun ikke selv kunne bestemme, hvad hendes penge skulle bruges til, og at hun, når hun havde brugt sin invalidesum, ville være ringere stillet end andre mennesker med ret til kontanthjælp.

Nævnet meddelte, at nævnet havde forudsat, at invalidesummen ikke indeholdt elementer af godtgørelse for varigt mén.

Det selskab, som udbetalte invalidesummen oplyste, at invalidesum udbetales, når der er påvist et varigt tab af erhvervsevne, som typisk vil føre til førtidspension. Der var tale om en erhvervsevnetabserstatning.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, om den udbetalte invalidesum skulle fratrækkes i kontanthjælpen.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at kommunen havde været berettiget til at stille udbetalingen af ansøgers kontanthjælp i bero, efter at hun havde fået udbetalt 240.000 kr. i invalidesum.

Begrundelsen for afgørelsen var, at det måtte lægges til grund, at den udbetalte invalidesum skulle betragtes som en erhvervsevnetabserstatning, en erstatning for et økonomisk tab.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at aktivlovens § 14, stk. 3 og stk. 4, samt bekendtgørelse nr. 625 af 21. august 1998 om tilfælde, hvor udbetalte erstatninger for tab af erhvervsevne ikke har indflydelse på retten til hjælp, måtte anses for udtømmende at opregne de tilfælde, hvor der kunne ses bort fra formue i form af erstatning for tab af erhvervsevne.

Den form for erstatning, invalidesum, som ansøger havde fået udbetalt i denne sag, indgik ikke i de undtagelser, loven og bekendtgørelsen opregnede. Der var således ikke hjemmel til at se bort fra ansøgers formue i form af invalidesum ved beregningen af hendes kontanthjælp.

Ankestyrelsen tiltrådte således det sociale nævns afgørelse.